

במדינה

(המשך מעמוד 6)

בעולם... החינא הצבועה של שונאי ישראל ואויבי העולם החופשי..."

המליצות הקפואות האלה, המופיעות כפירוטמי הריוויזניסטים מדי אביב, לא השתנו מזה 50 שנה. הביטוי "החגא הארום" מצחיק את הפועל הממוצע בישראל בדיוק כמו המליצות השדופות של מנהיגי הקרמלין, שהגיחו לרגע למירפסת, נאמו מה שנאמו, ושבו מייד למישריהם. המורגנים מפני הענן הרדיאקטיבי.

אצל הריוויזניסטים, ממש כמו אצל הקומוניסטים, הסיסמות הבלות אינן מתיישנות לעולם. הוכחה מוחשית לכך ניתן היה למצוא השבוע בתערובה שנפתחה במכון לבון של ההסתדרות. אחד המוצגים שם הוא פלקאט של תעמולת-זוועה ימנית, שבו נראה איש

ברזה נגד ה"1 במאי בין קומיסאר ונאצי

הפועל הצוער בין קומיסאר סובייטי לבין איש ס"א נאצי — וכולם נושאים רגל ארום.

מיפלגות

ליברלים, תודה לאלו

ליברלים נותר תפקיד יחיד: לברר את הציבור המשועמם בין החגים

בתקופה שבין חג-הפסח ויום העצמאות שובתים החיים הפוליטיים והפרלמנטריים של ישראל. שיעמום עמוק יורד על הוירה המדינית. הכל שבתו, חוץ מהמפלגה שאינה קיימת: המפלגה הליברלית.

זנב קטן. לשימחתם של הכתבים לענייני-מיפלגות, ששבתו ממלאכה מאונס, עשו הליברלים "חדשות". הם התכנסו והתווכחו והחליטו לפלג את סיעת-הליכוד בכנסת, אם לא ייצא פיתרון מידי לבעיית ליכוד-הליכוד. למרבה מזלם של הליברלים, לא התייחסו איש ברצינות לאיומם. בתנור תע-החירות התעלמו ממנו כמעט לגמרי. שם היו עסוקים בעניינים הרבה יותר חשובים: מאבק-האיתנים בין יצחק שמיר, דויד לוי ואריאל שרון. הליברלים, כך סברו בחרות, יכולים לכל היותר לאיים, לא לקיים. כי גם ליברל בעל אופטימיזם מטורף אינו יכול להעלות על דעתו כי הליכוד נפרדת לבחירות תעניק לליברלים 15 חברי-כנסת — אחרי שבמשך 21 שנים לא היתה המפלגה אלא צל עלוב של חרות, זנב של הליכוד, ללא בשורה עצמית. אופי עצמאי ויעוד עצמאי. אחרי שמנהיג המפלגה, יצחק מרועי, הגולה למישרד-המישפטים הסרה-חשיבות, ואחרי שתיק-האוצר החשוב נמסר בידי עסקן דתי חסר צביון ועקרונות מן השורה האחורית, פחתו סיכויי הליברלים עוד יותר. לא נותר להם תפקיד, מלבד כידור הציבור המשועמם בין פסח ועצמאות.

הקבלן אברהם גינדי ניסה השבוע להתאבד בבליעת כדורים ובגאז. אחרי שניצל וחזר הביתה שפך את לבו באוזני דפנה ברק

"במותי ציוויתי לבנעלי-הדירות!"

המון דברים לא נכונים ומדויקים. זה שכתבו כאילו אני סומך על שר-האוצר החדש, משה ניסים, שיקיים את ההבטחות של יצחק מרועי לגביי — זה פשוט לא נכון! מרועי אכן הומין אותי למישרדו, כשהיה עדיין שר-האוצר. הוא ישב שם עם שורה של יועצים. בסוף הפגישה אמר לי להכין ניירות. זה היה סיכום הפגישה. עכשיו מערכת מישרד-האוצר מתחלפת. יש לי רווקא אמן בשר ניסים, ואני מבין שלא רק השר הוא שקובע מדיניות, אלא כל הפקידות הגבוהה במישרד מטפלת בכך, וזו לא התחלפה. אבל בכל זאת, להתחיל הכל מההתחלה, או אולי לא?

גם מה שכתבו, כאילו הורשתי מחצית מהוני למישפחה ומחצית לאחים, איזה שקר! פשוט סילפו איזה פתק, והוציאו דברים מהקשרם. מה עכשיו? את השאלה הזאת כבר שאלו קודם. זאת שאלה. אני מצפה שדליריים תהיה קצת סבלנות. אני יודע כמה זה קשה, מבחינתם. בשביל זה רציתי לברוח — כדי שמישהו אחר יטפל בהם. אני מבין אותם — אין להם סבלנות. הם רוצים הכל, ועכשיו? אבל יש כוח עליון, היו תנאים אובייקטיביים, אני מבקש סליחה. לולא קרה המקרה האומלל של החקירה והמעצר לפני חמישה חודשים — היה הכל אחרת. הנה, פרויקט של 106 דירות ביטלתי בגלל המעצר. אז זה מבוטל, אז מתבטלים דברים אחרים. ש' וזהי מערכת של מעגלי-קסמים. ש' וזהי מערכת של מעגלי-קסמים. ש' וזהי מערכת של מעגלי-קסמים. ש' וזהי מערכת של מעגלי-קסמים.

אבל הרגשת המחויבות שלי כלפי האנשים האלה הלכה וגברה. בערב המיקרה שעשיתי, כתבתי מיכתב שבו אני אומר שאני מוריש את כל רכושי הפרטי לרוכשי-הדירות! אין לי חשק להתייחס לעניין הזה. האם המעשה היה מתוכנן או לא? הרגשתי שהסבלנות שלי הולכת ופוקעת. יש לי מישפחה נפלאה: אשה נפלאה וארבעה ילדים מקסימים. אבל מעבר להם, רציתי לראות לרוכשי-הדירות. אני חושב שהם מכירים בעובדה הזאת, והם יודעים שאעשה הכל כדי שיקבלו את המגיע להם!

אבל התהליך יותר איטי מהציפיות שלהם. אם כי אני חייב לציין גם את התנהגותם ככלל. אולי הם החזירו לי כעת על כל המעשים החשובים שעשיתי כל השנים לאנשים רבים. אני חברה ציבורית של אדם אחד, וזה קשה. הכל על אחריות. עד כמה

למכור דירות בשלבי בנייה, מכרנו רק דירות מוכנות. לא מכרנו ביום השישי דירה שהיתה אמורה להיות מוכנה, למשל, רק ביום הראשון. עד כדי כך! נכון שגם המצב בענף-הבנייה, והי התמוטטות נוסח קלרין, השפיעו. החברה נפגעה.

"אני מבקש סליחה!"

איך לא חשבתי על המישפחה, החברים הטובים?
מעבר למישפחה ולילדידים, חשבתי על החברה ועל רוכשי-הדירות, בעיקר עליהם. חשוב שידעו את זה: הסיוע לרוכשי הדירות, זה פרוצדורה הלוקחת זמן, ורכשי הדירות רצו לפגוש אותי אישית, אחד-אחד. אבל אני, במצבי הנפשי אחרי המעצר, פשוט לא הייתי מסוגל לזה, לא יכולתי.

אברהם ורינה גינדי בבית-המישפט. מה אני — אנסתי? רצחתי?

נפלתי קורבן לתוכה. המעצר הזה התחיל הכל. כשהייתי כמעצר, ניהל אומנם את החברה מנכ"ל החברה, אבל הפסקנו לחלוטין את מסע-הפירסום. כל יחסי-הציבור לא היה כזה טעם. האם אני מתחרט על יום השישי? באופן טבעי, ודאי שאני מתחרט. לפחות כלפי המישפחה והחברים. בסדר, הכל, אני מקווה שעכשיו תרד מערכת-הלחצים של הלקוחות. האמת היא שהלחצים עליי היו מינימאליים, אבל ספי-הרגישות שלי נמוך ביותר. לא יכולתי לעמוד בפניי הם, ביחוד כשהם כלי-כך צודקים. אחרי המעצר — היוצפתי באהדה אמיתית ברחוב. אחרי ניסיון ההתאבדות? לא יודע. אולי יש אנשים שחשובים: "נו טוב, אם הוא ניסה לגמור את עצמו — אז כטח יש משהו בחקירת המישפחה..." זה היה בגלל החברה, אבל זה התחיל במעצר. הכל התחיל במעצר.

שזה עלול להישמע כפראזה, אני חש כי במותי ציוויתי לבנעלי-הדירות: מהמעשה שלי נפגעים רווקא כביר המישפחה, ידידים קרובים, ויש לי רבים כאלה. מאז שהשתחררתי מהכלא, לא היו לי אכזבות בנושא הזה, ממש לא. הוונתי כרגיל למסיבות, קוקטיילים. הנה, הייתי בשבוע שעבר במימונה, אצל מאיר שטרית כיכנה. מוחמד כסיוני, השגריר המצרי, משה ארנס — כולם חיבקו אותי ונישקו אותי. עוררו אותי מכל המיפלגות, כל התנועות. אני קורא עכשיו בעיתון שראש-עיריית ראשון-לציון, מאיר ניצן, שהוא איש-מערכת ככלל, אמר שאילו היה ברשותו כסף — הוא היה נותן לי מכספו הפרטי! במחשבה שניה, יכול להיות ש' רווקא גלי-האדה — כל אותם אנשים שניגשו אליי במימונה, ברחוב, צילצלו. האמינו בי — הם שהכניסו אותי ללחץ. מאז המעשה, כתבו עליי בעיתונים

לפני כמה שעות העכירו אותי הביתה.
אני מרגיש קצת טוב יותר. אני מתאושש. פשוט הייתי ברגע של דיכאון. קשה מאוד לשחזר איך זה קרה, מה הוביל לזה. זה נמשך, הכל, כבר תקופה ארוכה. מאז שנעצרתי על לא עוול בכפי, לפני חודשיים. הפירסומים — הכל! המורד הוא שאף פעם, קודם לכן, לא חששתי מפירסומים. במשך 15 שנה היו הפירסומים עליי חיוביים ביותר. הכל כמוכרן בהקשר לחברה שלי. הקדשתי לחברה הזאת את כל כוחי ומאורי. הייתי גם חבר בהרבה ועידים: הוועד למען השוטר, למשל. זה נשמע אירוני? יש בזה משהו. הזמינו אותי עכשיו לברך את השוטרים בראשון-לציון בערב-החג, אבל סירבתי. חשתי שזה לא יהיה הוגן. אם כי מתגוננות הציבור לא פחדתי. קיימת כלפי כזאת אהרה מאז ששוחררתי מהכלא: אנשים פשוט ניגשים אליי ברחוב ואומרים לי: "אנחנו איתך! אנחנו חשים שאתה קורבן!"

ואני אכן קורבן של מערכת פור ליטית. האם יודעים, למשל, כמה הפסדתי ככל העסק הזה של יהודה ושומרון? 800 או אפילו 900 אלף דולר מישפטים — וכמה מהם ידועים — אמרו לי: "אפילו אם ביצעת מה שמייחסים לך — לא עוצרים אדם עד תום ההליכים", מה, אני אנסתי? רצחתי? אף תלונה אחת — אף אחת! — לא הוגשה נגדי. אפשר למצות זאת גם כנסקי-הדין של בית-המישפט העליון. או הלכו והעלילו עליי, שאני זומם לעזוב את הארץ. מה עשוי הכניסו אותי למעצר של 90 יום? אבל מה שהכריע אותי היה הדאגה שלי למצב הכלכלי של החברה שלי. לא היו לי טענות מיוחדות כלפי השוטרים או הסוהרים, או על היחס אליי בבית-המעצר. היה לי המון נגד המעצר עצמו: הוא לא היה מוצדק; עצם העובדה שנעצרתי, והפירסומים על כך, פגעו בחברה. מאז הפסקנו

נסיון ההתאבדות של גינדי בבית-המישפט. פשוט סילפו איזה פתק..."